

וכאיתי לו בלשונו כי כאן בירושלם אין אומרים
 ושמרו בני את השבת עם'י מנהג דנר'אי
 ואלם הפעם נהג מניגד'דים ולא נחה דעתו
 עד שהנפתחי לו להתפלל חסלת, ושמרו'
 בשבת הבאה אי'ה ואם ישאר עוד בירושלם...
 ועוד אסון אחר קרה לו לתיר שלנו —
 הוא נשאר יתום, ובשעת הקליש' קם וקרא
 בקול סהך הסדור האנגלי מלה במלה
 בפשאייטשין ובזמייטשון. במקום בחייכון
 ובזמייכון, מחסת שאין ח' וכי באנגלית, כידוע...

למחרתו נפגשתי בתיר אחר שתוסמו
 הכריו על יהדותו מרחוק, ננשתי אליו ונכנסתי
 עמו קצת בדברים. הוא ספר לי בשביעה-רצין
 נמורה כי הספיק כבר לראות את כל הארץ,
 את הקבר הקדוש, את ביהל'לם ואפילו עד
 נצרת הניע, וגם קנה דרבה מזכרות מהמושבת
 האמריקנית... — נו, אמרתי לו, ואת ראשון-
 לזיין כבר ראית? מיין הכרמל המזרחי שתחת?
 אח בירן, בצלאל' בקרת? ומשטיחי, סרכדיח'
 קנית?

סקת התיר שלי שתי עינים נדלות
 ומשקפיות ואמר בחמהון: — האמנם יש כאן
 מושבות של ה'זיאיניסס'? האם זהו דמקום
 של קרן-היאזאד' שמדברים עליו באמריקה?
 האם כל ה'זיאיניסס' היא כאן? דא? דא? זו?
 ובשעה מעשה הרצח באצבעו למטה על פני
 הארץ...

באוהה שעה נזכרתי מעשה שקרת עוד
 לפני המלחמה, ב'דרונמן' נוצרי אחד שלוח

נשאר לע'ע רק המרור...
 איני מצטערן כ'כ על היספד החומרי
 שכעסק הזה, כי סו'ם הדי שהו 800 חירים
 במלון אלנבי בשלשה ימים — כך מספרים —
 בעד 1600 פונט משקאות בלבד, כי הלא
 מארץ, יבשה' דם כאים, ממדינות ה'פרוהיבשיון'
 ספס כמו המהגרים הרזים בשעתם, בונימולצ'ים'
 בלע'ז, שהיו משינים כאן, ווארקא' בזול ובלא
 חשלום, אקציו', והיה להם נלגול מחילות לנוסם
 בכל רחובות ירושלם עיה'ק, אלא שירוסים
 ההם היו הולכים ברנל, ומעפשים את אורא
 רא'י בריח של זפת מטיקודם ו'עו'ירנל'
 שלנו נוסעים במכוניות זרות וריח של
 התכוללות והשפעה אנטי-שמית נדרף מדם...
 ועל מה אני מצטער? — על הצער הנדול
 שהיה לחברות-החירים שלנו שהיו נאלצות
 לשלח את רוב לקוחותיהן דוקא למלון יהודי,
 באין ברירה אחרת, וביחוד שלא היו להם
 עוד מאחב'י כדי למלאת ברם את מלון, נוסר-
 דאס'דסרנס'...

בליל שבת-קדש העבר נכנסתי למנין'
 של מלון אלנבי כדי להשניח קצת על הכשרות
 מטעם הרבנות הראשית, והנה עמד לצד'
 תיר זקן אמריקני שכלו אומר, נו', ובידו
 סדור חסלה באיתיות אנגליות... כיון שהגיעו
 לחסלת, ושמרו' לפני ה'שטנה-עשרה', דלג
 עליה החין שהוא כנראה מעדת הסרושים, וקמץ
 סחאום התיר ודרש ממני בכל תקף את החסלה
 ושמרו' הכהונה בסדורו. לשוא התחננתי לפניו